

„Veleben buď Bůh a Otec Pána našeho Ježíše Krista, neboť nám ze svého velikého milosrdenství dal vzkříšením Ježíše Krista nově se narodit k živé naději. Dědictví nehynoucí, neposkrvněné a nevadnoucí je připraveno pro vás v nebesích a Boží moc vás skrze víru střeží ke spasení, které bude odhaleno v posledním čase. Z toho se radujte, i když snad máte ještě nakrátko projít zármutkem rozmanitých zkoušek, aby se pravost vaší víry, mnohem drahocennější než pomíjející zlato, jež přece též bývá zkoušeno ohněm, prokázala k vaší chvále, slávě a cti v den, kdy se zjeví Ježíš Kristus. Ač jste ho neviděli, milujete ho; ač ho ani nyní nevidíte, přec v něho věříte a jásáte nevýslovnou, vznešenou radostí, a tak docházíte cíle víry, spasení duší.“ (1. Dopis Petrův 1:3-9)

Evangelium Janovo 20:19-31, Skutky apoštolské 2:14-32 a Žalm 16

Živá naděje

Narozeni k živé naději. Tak se to říká o všech, kteří se nechali pokřtít o Velikonocích. Nově se narodili Ježíšovým vzkříšením a jsou živou nadějí církve. Jsou to noví živí lidé v církvi, tak je to pro církev živá naděje.¹ O tom by se dalo dlouho mluvit, rozvíjet teologické pravdy a vysvětlovat, co se tím míní. Spíše se pokusme obvykle zauvažovat, jak to s tou živou nadějí je. A mluvíme-li o živé naději, musíme uvažovat, že je také marná a prázdná naděje nebo dokonce mrtvá naděje.

Jako marná a dost neživá naděje vypadá tvrzení oddané osudu: „Ono to nějak dopadne!“ Takoví lidé spoléhají na zákonitosti, které nemohou zklamat. Vždycky to tak bylo, podle přírody to nemůže být jinak. Ano, mnohé se dá vypočítat a poměrně jasně předpovědět. Pokud se mluví o naději, pak je třeba si připomenout, že většina přírodních zákonitostí popisuje spíše zánik anebo tak velké změny, že se v nich ztrácí to, co známe. A naše osobnost; naše dýchání je také jen dočasné. Obávám se, že tohle je jedna z mrtvých nadějí. A je mi to líto.

Jiná naděje mluví jasněji: „Já věřím jen sobě! Věřím v lidi!“ A s vědomím vlastní křehkosti dodáváme, že ta naše naděje bývá ještě nějak pojištěna. Máme na to přece většinou schválené zákony, podepsali jsme smlouvu v níž je vše jasně řečeno... Je to v tom všem můj kluk, má žena, můj kamarád... Je přece zapláceno! Máme skvělé plány, jsme zajištěni, pojištěni máme živé bodyguardy! A můžeme jít ještě dále: Je tu ta správná církev, která trvá tak dlouho, a my jsme v ní... Tohle nemůže zklamat! Jedna pacientka mi opakovaně připomínala jméno věhlasného kněze, který jí tak pomohl, všichni jej měli rádi a všude o něm musely být vděčné zmínky. A já hledal a nic jsem nenašel... Přece jenom to nebylo včera, ale dost dávno. Věčná památka? Zbývají hřbitovy, kolumbária a ostatky ve zlatých schránkách. Král David se před smrtí modlil otevřeně: „*My jsme před tebou jen hosté a přichozí jako všichni naši otcové. Naše dny na zemi jsou jako stín a naděje není.*“ (1. kniha Paralipomenon 29:15) Kde je pak ta živá naděje, ke které jsme se narodili? Jsou to naše děti? A naše vnoučata a pravnoučata? Ano, je rozkošné vozit maličké a mazlit se s nimi. Ale už tolikrát se ukázalo, že naše vlastní děti... Pláčou nad nimi pacienti, že je špatně vychovali. A ti, kteří si myslí, že se bez nich obejdou, se děti třeba i zříkají a ruší vzájemné kontakty.

To jsou strašně pesimistické řeči! Proto jsme do kostela nechodili! Chceme rychle živou naději! Chápu! To ale pak vypadá jako v pohádce, v níž král pomine, že ke kráse, zdraví a nové naději je třeba nejprve umřít, pak použít mrtvou vodu a teprve pak - tu vodu živou.² Král na to doplatí. My bychom neměli!

Živá naděje je tam, kde k ní nejsou žádné předpoklady a možnosti vyrchaly. Všechno se zdá tak těžké a bezvýchodné. Židé si opakují to, co připomínal i apoštol Pavel: Otec Abraham „*uvěřil a měl naději, kde už naděje nebylo; tím se stal ,otcem mnohých národů‘ podle slova: ,tak četné bude tvé potomstvo.*““ (Dopis Římanům 4:18) Takže živá naděje znamená nevzdávat důvěru v Boží sliby navzdory velice svízelné skutečnosti. Před týdnem byl zachráněn americký letec v nepřátelském území. Měl za sebou velice náročný výcvik, který mu pomohl přežít. Byl vycvičen k naději na vysvobození a udělal pro svou záchranu vše, navzdory svému zranění. Pro postižené vždycky zůstává naděje, která

¹ Velká církev v naší republice hlásila letos, že v minulém roce rekordně narostl počet křtů, dodejme, že jen dospělých křtěnců. Celkové číslo se pomalu propadá. <https://www.christnet.eu/zpravy/33198/pocet-krtu-loni-klesl-ale-katolicka-cirkev-zaznamenala-vyssi-zajem-dospelych-ur>

² Pohádka *Živá voda* kterou sepsali bratři Grimmové a nebo *Zlatovláska* Karla Jaromíra Erbena.

se projevuje ve vůli k životu. Naděje stojí na tom, co Kristus Pán (trochu nelogicky) uzdravoval u lidí nejdřív. Je to vůle po životě. Slepého se ptá: „*Co chceš, abych pro tebe učinil?*“ (Markovo evangelium 10:51) a jinde u rybníka Bethesda: „*Když Ježíš spatřil, jak tam leží, a poznal, že je už dlouho nemocen, řekl mu: „Chceš být zdrav?*“ (Janovo evangelium 5:6) A bylo to to poslední, co radil Jidášovi: „*Ježíš mu řekl: „Co chceš učinit, učini hned!*“ (Janovo evangelium 13:27) A tak si dnes řekněme: „Co vlastně chci?“

Živá naděje neříká, že budeme určitě zdraví, ale dává smysl tomu, co žijeme. Dává smysl i ve smrti. Když pohřbíváme své milé, svěřujeme jejich život Bohu a tělo této zemi. A říkáme to v naději věčného vzkříšení. On přece řekl truchlícím: „*Já jsem vzkříšení i život,*“ to řekl Martě Ježíš nad Lazarovým hrobem: „*Kdo věří ve mě, i kdyby zemřel, bude žít.*“ (Janovo evangelium 11:25) Proto můžeme říci, že živá naděje je osobní, je to vztah dvou partnerů života. Na té druhé straně toho partnerství stojíme my. A na té první Pán Bůh.

Živá naděje je v Pánu Ježíši Kristu, který vstal z mrtvých. To se opakuje často, ale nemá to dost často žádný obsah a nic to nestojí. Je třeba si k tomu říkat: „Právě, když to naše živobytí přestává být rozumné, začíná to být užitečné.“ A tahle naděje se jako jedna z nejvyšších třech ctností projevuje v důvěře Pánu Bohu a jeho slovu. A především je živá naděje vidět v lásce k těm, kteří jsou kolem nás.

Refrén:

Neberte nám starou víru, neberte nám starou víru
neberte nám starou víru, je pro mě dobrá, dobrá dost

Byla dobrá pro máho fotra, byla dobrá pro máho fotra,
byla dobrá pro máho fotra, je i pro mě dobrá dost

Byla dobrá pro mou máti, byla dobrá pro mou máti,
dobrá pro mou máti, je i pro mě dobrá dost

Refrén:

Neberte nám starou víru, neberte nám starou víru
neberte nám starou víru, je pro mě dobrá, dobrá dost

Víra nám tak předaná byla dobrá pro mistra Jana
víra pevná jako most je pro mě dobrá, dobrá dost

Pro nás není tragedie i když dojdou baterie
a i když je výseč v síti, naše víra svět osvítí

Refrén:

Neberte nám starou víru, neberte nám starou víru
neberte nám starou víru, je pro mě dobrá, dobrá dost

Nevzali nám naši víru, nevzali nám naši víru
nevzali nám naši víru, byť je pro mne dobrá dost

Refrén:

Neberte nám starou víru, neberte nám starou víru
neberte nám starou víru, je pro mě dobrá, dobrá dost

Svatopluk Karásek ve starém spirituálu: Give me that old-time religion

Ať se můj hrob nestane tím posledním, co ponese moje jméno, protože i ten hrob se zapomíná a ztrácí

Ať se mí potomci nestanou tím jediným, co po mně zbyde, protože jsou to zase jen chybuující lidé
Ať se má naděje opírá dnes i zítra o nebe, protože jen živý Bůh tu byl, je i zůstává

Požehnej vám všemohoucí Otec, Syn i Duch svatý. Amen